

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 322/2010-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. apríla 2011 v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Jána Auxta a Rudolfa Tkáčika vo veci sťažnosti V., B., zastúpeného advokátkou JUDr. I. Š., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. II-107 Charty základných práv Európskej únie postupom a uznesením Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 5 Er 934/2008 z 25. mája 2010 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo V. K. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 5 Er 934/2008 z 25. mája 2010 **p o r u š e n é b o l o .**

2. Uznesenie Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 5 Er 934/2008 z 25. mája 2010 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Žiar nad Hronom je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia V. K. v sume 110,98 € (slovom stodesať eur a deväťdesiatosem centov) na účet jeho advokátky JUDr. I. Š., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením č. k. III. ÚS 322/2010-14 z 21. septembra 2010 prijal na ďalšie konanie sťažnosť V. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. I. Š., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. II-107 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom a uznesením Okresného súdu Žiar nad Hronom (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 Er 934/2008 z 25. mája 2010.

Napádaným uznesením okresný súd na základe sťažovateľom (povinným) podanej námietky zaujatosti proti súdnemu exekútorovi JUDr. R. K., Exekútorský úrad, B., z dôvodu, že tento bol bývalým zamestnancom spoločnosti P., s. r. o., B. (ďalej len „oprávnená“), rozhodol, že súdny exekútor nie je vylúčený z vykonávania funkcie vo veci exekúcie proti sťažovateľovi na uspokojenie pohľadávky oprávnenej vo výške 7 078,87 € s prísl. na základe exekučného titulu – rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti S., a. s., B., sp. zn. SR 05121/08 z 10. júna 2008 a návrhu oprávnenej na vykonanie

exekúcie. Okresný súd považoval za preukázané, že „námiетка zaujatosti neobsahuje obligatórnu náležitosť a to údaj o tom kedy sa povinný dozvedel o dôvode pre vylúčenie exekútora a zároveň nemá preukázané, že povinný podal námietku v zákonnej lehote a preto exekútora nevyľúčil z vykonávania exekúcie. Skutočnosť, že exekútor bol zamestnancom oprávneného súd bez ďalšieho nepovažuje za okolnosť, na základe ktorej možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti, resp. za dôvod, pre vylúčenie exekútora z vykonávania exekúcie.“.

Podľa názoru sťažovateľa takéto zdôvodnenie je na úkor preskúmateľnosti rozhodnutia a na úkor procesného práva na presvedčivé zdôvodnenie podľa § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že postupom a uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Er 934/2008 z 25. mája 2010 bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. II-107 charty, aby uvedené uznesenie zrušil a sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci listom sp. zn. Spr. 2022/10, Spr. A/580/10 z 9. novembra 2010 vyjadril predseda okresného súdu, pričom pripojil aj vyjadrenie zákonnej sudkyne, s ktorým, ako uviedol, sa po obsahovej strane stotožnil. Z obsahu tohto vyjadrenia okrem iného vyplýva:

„Mám za to, že v uvedenej veci sa postupovalo v zmysle zákonných ustanovení a sťažnosť sťažovateľa (povinného v exekučnom konaní), ohľadne rozhodnutia o nevyľúčení súdneho exekútora z vykonávania exekúcie, je nedôvodná...

Len samotná skutočnosť, že súdny exekútor bol pred vymenovaním do funkcie exekútora zamestnancom oprávneného, aj naďalej podľa názoru súdu nie je dôvodom pre vylúčenie exekútora z vykonávania exekúcie, resp. takýto vzťah nemožno považovať za tak intenzívny, aby objektívne mohla byť narušená nestrannosť súdneho exekútora pri vykonávaní exekúcie v zmysle ust. § 3 Exekučného poriadku...

Zamestnanecký pomer medzi exekútorom a účastníkom konania ako dôvod pre jeho

vylúčenie z vykonávania exekúcie, by podľa názoru súdu práve naopak mohol pripadať do úvahy v prípade, pokiaľ by týmto účastníkom bol povinný. V takomto prípade by totiž mohlo objektívne hroziť, že exekútor nebude vykonávať úkony za účelom uspokojenia pohľadávky, práve pre jeho možný blízky – pozitívny vzťah k povinnému, čím by mohol byť poškodený oprávnený.

Z celej sťažnosti povinného preto skôr vyplýva, že dôvodom jeho nespokojnosti zo súdnym exekútorom a dôvodom, pre ktorý zrejme bola podaná aj námietka zaujatosti, sú skutočnosti vyplývajúce v postupe exekútora v rámci vykonávania exekúcie, pritom podľa ust. § 30 ods. 2 Exekučného poriadku, dôvodom na vylúčenie exekútora nie sú okolnosti, ktoré spočívajú v postupe exekútora v exekučnom konaní. Ak sa námietka zaujatosti týka len týchto okolností, súd na ňu neprihliada. Ako napr. povinný v sťažnosti uviedol, napriek tomu, že súdny exekútor vedel, že v podobných prípadoch sa najmenej sčasti exekúcie zastavujú, súdny exekútor nedal podnet na zastavenie exekúcie, hoci ho mal dať. K tomuto súd uvádza, že takáto povinnosť pre súdneho exekútora vyplýva z ust. § 57 ods. 4 EP, ktoré však bolo do Exekučného poriadku zavedené novelou s účinnosťou až od 1. 6. 2010...“

Predseda okresného súdu v podaní z 9. novembra 2010 a právna zástupkyňa sťažovateľa v podaní z 8. decembra 2010 uviedli, že netrvajú na verejnom ústnom pojednávaní.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Er 934/2008 z 25. mája 2010. V obsahu označených práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97).

Nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04) súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Obsah základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, porušenie ktorého sa namieta, nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní; jeho obsahom je i upravené relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky, ktoré v medziach zákonov tento článok ústavy vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

Sťažovateľ uplatnil svoje základné právo na súdnu ochranu podaním námietky zaujatosti proti súdnemu exekútorovi, pretože „v priebehu exekúcie“ sa dozvedel, že tento bol bývalým zamestnancom oprávnenej. Okresný súd následne rozhodol, že súdny exekútor nie je vylúčený z vykonávania exekúcie, pretože sťažovateľ nepreukázal, že námietku zaujatosti podal v zákonnej lehote a táto námietka neobsahovala ani údaj o tom, kedy sa o dôvode pre vylúčenie dozvedel (§ 30 ods. 5 a 6 Exekučného poriadku). Skutočnosť, že súdny exekútor bol zamestnancom oprávnenej, okresný súd nepovažoval za dôvod na jeho vylúčenie z vykonávania exekúcie.

Ústavný súd zo svojho postavenia ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti musí pri uplatňovaní svojej právomoci brať ohľad aj na dodržiavanie procesných zásad zaručujúcich právo na spravodlivý proces garantované čl. 46 a nasl. ústavy.

Podľa § 3 Exekučného poriadku exekútor vykonáva exekučnú činnosť nestranne a nezávisle.

Podľa § 4 Exekučného poriadku činnosť exekútora je nezlučiteľná s pracovným pomerom alebo s obdobným pracovným vzťahom, podnikaním, členstvom v štatutárnom orgáne obchodnej spoločnosti alebo družstva alebo členstvom v dozornom orgáne obchodnej spoločnosti alebo družstva alebo s vykonávaním inej zárobkovej činnosti s výnimkou vedeckej, pedagogickej, literárnej, umeleckej a publicistickej činnosti.

Podľa § 5 Exekučného poriadku v súvislosti s výkonom exekučnej činnosti má exekútor postavenie verejného činiteľa (odsek 1). Vykonávanie exekučnej činnosti je výkonom verejnej moci (odsek 2).

Podľa § 30 ods. 1 Exekučného poriadku exekútor je vylúčený z vykonávania exekúcie, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, ktorá je predmetom exekúcie, k účastníkom exekučného konania alebo k ich zástupcom, možno mať pochybnosti o jeho nezaujatosti.

Podľa § 30 ods. 3 Exekučného poriadku len čo sa exekútor dozvie o skutočnostiach, pre ktoré je vylúčený, oznámi to bezodkladne súdu...

Ústavný súd konštatuje, že nezlučiteľnosť činnosti (funkcie) súdneho exekútora s pracovným pomerom (a inými) vyplývajúca z § 4 Exekučného poriadku predstavuje záruku, že súdny exekútor svoju činnosť spočívajúcu v nútenom výkone súdnych a iných rozhodnutí bude vykonávať nezávisle a nestranne v zmysle § 3 Exekučného poriadku. Inými slovami, súdny exekútor vykonávaním činnosti, ktorá je nezlučiteľná s pracovným pomerom, môže oprávnene vyvolať pochybnosti o jeho nestrannosti a zaujatosti vo vzťahu k účastníkom exekučného konania. Uvedené konanie nevyklučuje ani disciplinárnu, resp. trestnú zodpovednosť súdneho exekútora ako verejného činiteľa. Skutočnosť, že súdny exekútor bol zamestnancom účastníka exekučného konania (v danom prípade oprávneného), je okolnosťou vylučujúcou ho z vykonávania exekúcie podľa § 30 ods. 1 Exekučného poriadku, ktorú je v zmysle § 30 ods. 3 Exekučného poriadku povinný bezodkladne oznámiť súdu. Ak súd vylúči exekútora z vykonávania exekúcie, v exekúcii

pokračuje ten exekútor, ktorého navrhne oprávnený a ktorého vykonaním tejto exekúcie poverí súd (§ 30 ods. 11 Exekučného poriadku).

V tejto súvislosti treba uviesť, že výklad a používanie ustanovení § 30 Exekučného poriadku musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Interpretáciou a používaním týchto ustanovení nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu bez zákonného podkladu. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že poskytuje v súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti pre účely zabezpečenia spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 OSP). Exekučné súdne konanie sa musí v každom jednotlivom prípade stať zárukou zákonnosti a slúžiť na jej upevňovanie a rozvíjanie.

Nestrannosť sa vzťahuje podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj na orgány verejnej moci „autonómne“ nezávisle od pojmu súd. Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ide aj o niektoré orgány, ktoré môžu vykonávať justičné funkcie a môžu sa považovať za súd v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru (Ettl a i. c. Rakúsko z 23. apríla 1987, séria A, č. 117, Campbell a Fell c. Spojené kráľovstvo z 28. júna 1984, séria A, č. 80, Rolf Gustafsson c. Švédsko z 1. júla 1997 a iné).

Podobne ESLP postupoval aj vo veciach Lauko c. Slovensko a Kadubec c. Slovensko, kde o priestupkoch rozhodli obvodný a okresný úrad – správne orgány nezaradené do sústavy súdov Slovenskej republiky, čo nebolo samo osebe rozhodujúce.

Podľa názoru ESLP takýto orgán, ktorý čiastočne vykonáva funkcie súdu, musí byť nezávislý a nestranný.

Ústavný súd zdôrazňuje, že záruky nezávislosti majú aj psychologickú povahu. Súd musí byť nielen fakticky nezávislý, ale musí sa tak javiť aj v očiach strán. Táto zásada sa vzťahuje aj na orgány, ktoré vykonávajú aj niektoré právomoci všeobecného súdu. Ide o tzv. teóriu zdania, ktorá sa viaže na rozhodovanie o zaujatosti súdneho orgánu, aj keď neexistuje dôvod na subjektívnu zaujatosť.

Okresný súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že „*námietka zaujatosti neobsahuje obligatórnu náležitosť a to údaj o tom, kedy sa povinný dozvedel o dôvode pre vylúčenie exekútora a zároveň nemá preukázané, že povinný podal námietku v zákonnej lehote a preto exekútora nevylúčil z vykonávania exekúcie*“.

Okresný súd v rozhodnutí sp. zn. 5 Er 934/2008 z 25. mája 2010 vôbec nevyhodnotil neustrannosť orgánu verejnej moci, a to ani subjektívnu ani objektívnu neustrannosť.

Keďže okresný súd v danom prípade nerozhodol v súlade s § 30 ods. 1 v spojení s § 4 Exekučného poriadku, ústavný súd dospel k záveru, že v dôsledku postupu okresného súdu nezlučiteľného s ústavou nebola sťažovateľovi poskytnutá súdna ochrana, čím došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 (bod 1 výroku nálezu).

Okrem uvedeného ústavný súd považoval za potrebné reagovať aj na vyjadrenie okresného súdu, že v zmysle § 57 ods. 4 Exekučného poriadku (účinného od 1. júna 2010) je exekútor povinný predložiť vec súdu bezodkladne potom, ako nadobudne pochybnosti alebo zistí, že sú dôvody na zastavenie exekúcie alebo čiastočné zastavenie exekúcie, a v tejto súvislosti odkázať na svoju konštantnú judikatúru (napr. III. ÚS 35/2010, III. ÚS 86/2010, III. ÚS 329/2010 a iné), z ktorej vyplýva, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offo skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania.

Sťažovateľ taktiež namietal, že postupom a napadnutým uznesením okresného súdu bolo porušené jeho právo podľa čl. II-107 charty. Ústavný súd túto časť sťažnosti prijal na ďalšie konanie, preto bolo potrebné zaoberať sa aj touto námietkou, a to najmä z hľadiska rozsahu pôsobnosti a aplikovateľnosti charty na posudzovaný prípad.

Je nepochybné, že na základe Lisabonskej zmluvy, ktorou sa mení a dopĺňa Zmluva o Európskej únii a Zmluva o založení Európskeho spoločenstva (oznámenie Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 486/2009 Z. z.), sa charta (publikovaná 14. decembra 2007 v Úradnom vestníku Európskej únie pod č. 2007/C 303/01) stala právne záväznou súčasťou primárneho práva Európskej únie (ďalej len „únia“) s rovnakou právnou silou ako sú zakladajúce zmluvy dňom 1. decembra 2009.

Sťažovateľom namietané porušenie práva zodpovedá čl. 47 charty.

Podľa čl. 47 charty každý, koho práva a slobody zaručené právom únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom. Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Každý musí mať možnosť poradiť sa, obhajovať sa a nechať sa zastupovať...

Podľa čl. 51 ods. 1 charty ustanovenia tejto charty sú pri dodržaní zásady subsidiarity určené pre inštitúcie, orgány, úrady a agentúry únie, a tiež pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo únie...

Podľa čl. 52 ods. 7 charty súdy únie a členských štátov náležite prihliadajú na vysvetlivky vypracované s cieľom poskytnúť usmernenia pri výklade tejto charty.

Z citovaných článkov charty vyplýva, že čl. 47 charty je potrebné interpretovať v súlade s čl. 51 ods. 1 charty s prihliadnutím na Vysvetlivky k Charte základných práv (publikované 14. decembra 2007 pod č. 2007/C 303/02, ďalej len „vysvetlivky k charte“), ako aj na existujúcu judikatúru Súdneho dvora Európskej únie.

V prípade sťažovateľa, ktorý sa obrátil na všeobecný súd, aby rozhodol o jeho veci na základe vnútroštátneho práva, ktoré nepatrí do pôsobnosti práva únie, nejde o žiaden z prípadov, v ktorých dochádza k implementácii právneho aktu únie (rozsudok z 13. júla 1989 vo veci Wachauf, Zb. 1989, s. 2609) alebo k tomu, že by sa Slovenská republika

chcela odchyliť od práva únie (rozsudok z 18. júna 1991 vo veci ERT, Zb. 1991, s. I-2925) alebo že by tu existovalo materiálne pravidlo práva únie, ktoré by sa malo v posudzovanom prípade aplikovať (rozsudok z 25. marca 2004 vo veci C-71/02, Zb. 2004, s. I-3025). Súdny dvor Európskej únie potvrdil túto judikatúru týmto spôsobom: „Naviac je potrebné si uvedomiť, že požiadavky vyplývajúce z ochrany základných práv v právnom poriadku Spoločenstva sú rovnako záväzné pre členské štáty, pokiaľ vykonávajú právne akty Spoločenstva...“ (rozsudok z 13. apríla 2000 vo veci C-292/97, Zb. 2000, s. I-2737, bod 37).

Podľa názoru ústavného súdu prihliadajúc na citované ustanovenia charty, ako aj na vysvetlivky v charte ako nástroja výkladu je aplikácia charty v posudzovanom prípade vylúčená. Z citovaných ustanovení charty totiž vyplýva, že charta sa v prvom rade vzťahuje na inštitúcie a orgány únie. V prípade členských štátov, teda aj Slovenskej republiky, je záväzná výlučne vtedy, ak konajú v rámci rozsahu pôsobnosti práva únie.

Z uvedených dôvodov ústavný súd tejto časti sťažnosti nevyhovел (bod 4 výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah (podobne § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie [podobne § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde].

V danom prípade na ochranu označených práv sťažovateľa bolo potrebné nielen zrušiť napadnuté rozhodnutie okresného súdu, ale aj vrátiť mu vec na ďalšie konanie, aby opätovne rozhodol o námietke sťažovateľa, a to bez ohľadu na to, v akom štádiu sa v súčasnosti exekučné konanie nachádza (bod 2 výroku nálezu).

V ďalšom postupe je okresný súd podľa § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí, ktoré je v zmysle § 56 ods. 7 zákona o ústavnom súde vykonateľné jeho doručením.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

Sťažovateľ v doplnení sťažnosti z 8. decembra 2010 žiadal priznať náhradu trov konania v sume 110,98 €.

Základom pre výpočet náhrady za úkon právnej služby je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2009 v sume 721,40 €. V zmysle § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov náhrada trov konania za jeden úkon právnej služby je 120,23 € a hodnota režijného paušálu je 7,21 €, čo pri dvoch úkonoch právnej služby (príprava a prevzatie veci a písomné vyhotovenie sťažnosti) a dvoch režijných paušáloch predstavuje spolu sumu 254,88 €. Keďže suma požadovaná sťažovateľom neprevyšuje takto vypočítanú sumu, ústavný súd prikázal okresnému súdu uhradiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľa v sume 110,98 € (bod 3 výroku nálezu).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. apríla 2011